

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2018

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Barbara Ciwińska

Protokolant : Joanna Piwowarska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2018r. w Warszawie na rozprawie

na rozprawie sprawy z wniosku D. Ś.

z udziałem P. D.

o zmianę wyroku rozwodowego

postanawia :

- 1) zmienić pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4.11.2016r. w sprawie o rozwód sygn. akt VI C 2433/16 w ten sposób, że ustalić że od dnia 03 lipca 2017 r. miejscem zamieszkania małoletniej J. Ś. ur.(...) jest miejsce zamieszkania ojca D. Ś.,
- 2) przyznać wynagrodzenie biegłej psycholog D. K. w kwocie 420,94 (czterysta dwadzieścia złotych, dziewięćdziesiąt cztery grosze) za przeprowadzenie badania i wydanie opinii psychologicznej, które to wynagrodzenie wypłacić tymczasowo ze Skarbu Państwa kasa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie,
- 3) kosztami opinii biegłej obciążyć strony po połowie i nakazać pobrać tytułem pokrycia tych kosztów od D. Ś. i od P. D. kwoty po 210,47 (dwieście dziesięć złotych czterdzieści siedem groszy) na rzecz Skarbu Państwa kasa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy,
- 4) w pozostałym zakresie pozostawić strony przy poniesionych kosztach postępowania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 3 lipca 2017 roku (data prezentaty) D. Ś. wniósł o zmianę drugiego punktu wyroku rozwodowego wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VI Wydział Cywilny Rodzinny Odwoławczy w W. w dniu 04 listopada 2016 r., sygn. akt VI C 2433/16, poprzez ustalenie miejsca zamieszkania małoletniego dziecka stron J. Ś. urodzonego dnia (...) w W. w miejscu zamieszkania jej ojca D. Ś.. (k. 2 wniosek)

W odpowiedzi na wniosek w piśmie z dnia 12 października 2017 roku (data prezentaty) uczestniczka postępowania P. D. (poprzednio nosząca imię i nazwisko : P. Ś.) wniosła o oddalenie wniosku byłego męża D. Ś. z dnia 3 lipca 2017 roku. (k. 24-25 odpowiedź na wniosek)

Postanowieniem z dnia 26 października 2017 roku wydanym w niniejszej sprawie tut. Sąd na czas trwania postępowania zobowiązał D. Ś. i P. D. do przeczytania książki M. R. „Porozumienie bez przemocy” oraz do podjęcia i kontynuowania wspólnych spotkań z psychologiem jeden raz na dwa tygodnie w celu poprawy komunikacji, omawiania bieżących spraw wspólnej córki i podjęcia współpracy wychowawczej ustalając, iż koszty tych spotkań strony będą ponosić po połowie. (k. 38 postanowienie)

Uczestnicy pozostali przy swoich stanowiskach, ponadto pełnomocnik uczestniczki postępowania wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (e-protokół rozprawy z dnia 9 stycznia 2018 roku)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia J. Ś. ur. (...) w W., ma 14 lat, jest córką D. Ś. i P. D. (k. 4 odpis skrócony aktu urodzenia).

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI C 2433/16 Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł rozwód związku małżeńskiego zawartego w dniu 7 sierpnia 2004 roku w S. pomiędzy rodzicami małoletniej bez orzekania o winie. W wydanym wyroku Sąd Okręgowy w Warszawie wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią J. Ś. urodzoną dnia (...) w W., pozostawił obojgu rodzicom i ustalił, że miejscem pobytu małoletniej będzie każdorazowe miejsce zamieszkania matki dziecka. Ponadto kosztami utrzymania małoletniej obciążono oboje rodziców i udział ojca D. Ś. w tych kosztach ustalono na kwotę 50 złotych miesięcznie płatną do rąk matki dziecka, do dnia 10-go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. W wydanym wyroku nie orzeczono o sposobie kontaktów ojca z dzieckiem (k. 3 odpis wyroku)

Po rozwodzie małoletnia J. Ś. wraz z ojcem pozostała w mieszkaniu należącym do P. D., z którego P. D. wyprowadziła się. W kwietniu 2017 roku D. Ś. zamieszkał w wynajmowanym mieszkaniu, do którego wprowadziła się również jego córka, zaś P. D. wróciła do swojego mieszkania. Rodzice małoletniej próbowali zastosować opiekę naprzemienną nad ich małoletnią córką. Jednakże ich wzajemne problemy z właściwym komunikowaniem się i omawianiem bieżących spraw dotyczących ich wspólnej córki sprawiły, że obecnie nie potrafią oni dojść do porozumienia w sprawach istotnych dla ich wspólnego dziecka. Dopiero po wydaniu w niniejszej sprawie postanowienia z dnia 26 października 2017 roku rodzice małoletniej odbyli spotkania z psychologiem i ponadto przeczytali książkę M. R. „Porozumienie bez przemocy”. Po wydaniu ww. postanowienia rodzice małoletniej potrafili przy tym ustalić między sobą kontakty z małoletnią w czasie dni wolnych w 2018 roku, tj. że dni świąteczne, ferie i wakacje będą spędzać z córką naprzemiennie. (e-protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku oraz z dnia 9 stycznia 2018 roku zeznania D. Ś., e-protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku oraz z dnia 9 stycznia 2018 roku zeznania P. D., e-protokół rozprawy z dnia 9 stycznia 2018 roku zeznania I. K., k. 67-73 opinia psychologiczna)

Małoletnia **J. Ś.** obecnie ma 14 lat. Jest uczennicą II klasy gimnazjum. Uczy się bardzo dobrze i nie stwarza problemów wychowawczych. Jest zdrowa i rozwija się prawidłowo. Trenuje siatkówkę w klubie (...) przy ul. (...) w W.. Na treningi uczęszcza trzy razy w tygodniu po dwie godziny. Wyjeżdża na obozy sportowe. Pozostaje pod opieką lekarza nefrologa z powodu refluksu moczowego. Nie posiada rodzeństwa. Ma silną więź emocjonalną z obojgiem rodziców i stara się być lojalna w stosunku do obojga rodziców. Małoletnia nie ma natomiast dobrych relacji z obecnym mężem matki i jego synem. J. Ś. od kwietnia 2017 roku zamieszkuje z ojcem w wynajmowanym dwupokojowym mieszkaniu z kuchnią i łazienką. Małoletnia posiada do swojej dyspozycji jeden pokój i ma stworzone dobre warunki do nauki i wypoczynku. Chciałaby mieszkać na stałe z ojcem, w którego towarzystwie dobrze się czuje, może z nim o wszystkim porozmawiać, jest dla niej wsparciem i zawsze znajduje dla niej czas. Jeśli kłóci się z ojcem to tylko o drobiazgi. Posiada obowiązki domowe. Na koniec ubiegłego roku miała świadectwo z tzw czerwonym paskiem, teraz gdy mieszka z ojcem posiada średnią ocen 4,65. Jednakże na pierwszy semestr będzie miała 2 z matematyki. Swoją matkę postrzega jako osobę, która więcej czasu spędza w pracy i poświęca jej mniej czasu. Utrzymuje kontakt z matką około trzy razy w tygodniu. Czasami śpi w mieszkaniu swojej matki. Kocha matkę i lubi spędzać z nią czas, ale bez obecności jej obecnego męża. Uważa, że obecny mąż jej mamy próbuje na siłę przekonać ją do siebie i w jego obecności nie może wyrazić swojego zdania. Ma żal do matki, że obecnie pierwszoplanową osobą w jej życiu jest jej obecny mąż. Z matką, jej mężem oraz synami jej męża spędziła ferie w Z. i w czasie wyjazdu nie było awantur. (e-protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku oraz z dnia 9 stycznia 2018 roku zeznania D. Ś., e-protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku oraz z dnia 9 stycznia 2018 roku zeznania P. D., k. 29-31 sprawozdanie kuratora zawodowego, k. 67-73 opinia psychologiczna, k. 76-78 notatka z wysłuchania małoletniej, k. 82-88, 90-95, 109-111, 113-122, 124, 127-130, 132-144, 147, 149-154, 156-157, 159-160, 162-164 wydruk korespondencji oraz połączeń)

Ojciec małoletniej **D. Ś.** ma 38 lat i posiada wykształcenie wyższe pedagogiczne. Zatrudniony jest w (...) Bank (...) S.A. na stanowisku Specjalisty ds. Bankowości Korporacyjnej. Jest zdrowy i nie był karany. Nie pozostaje z nikim w związku. Poza małoletnią córką nie posiada innych dzieci. Deklaruje, że jego córka jest dla niego najważniejszą osobą. W większym zakresie niż matka dziecka partycypuje w kosztach utrzymania córki, z którą obecnie mieszka. Uważa, że matka małoletniej ma lepsze predyspozycje do nauki matematyki ich córki i on sam jedynie weryfikuje czy małoletnia odrobiła zadania. Byłby w stanie zapewnić córce korepetycje z matematyki, gdyby zaistniała taka potrzeba. Nie ma nic przeciwko kontaktom córki z matką. (e-protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku oraz z dnia 9 stycznia 2018 roku zeznania D. Ś., k. 29-31 sprawozdanie kuratora zawodowego, k. 67-73 opinia psychologiczna, k. 81 opinia od przełożonego)

Matka małoletniej **P. D.** (dawniej P. Ś.) ma 40 lat i posiada wykształcenie wyższe. Jest zdrowa i nie była karana. W dniu (...) roku zawarła związek małżeński z M. D., który posiada dwóch małoletnich synów. P. D. poza J. nie ma innych dzieci. Uczęszcza na zebrania szkolne swojej córki i która kontaktuje się z wychowawcą klasy. Pomaga córce w nauce matematyki. Byłaby w stanie zapewnić córce korepetycje z matematyki, gdyby zaistniała taka potrzeba. Partycypuje w kosztach utrzymania córki w ten sposób, że np. zapłaciła za jej obóz. Zamieszkuje wraz z mężem i jednym z jego synów – 8-letnim S. w trzypokojowym lokalu z kuchnią i łazienką. Traktuje syna obecnego męża jak swoje dziecko. Wyposażenie mieszkania jest standardowe i panuje w nim ład i porządek. Jeden z pokoi znajduje się w dyspozycji małoletniej J. Ś.. Uważa, że ojciec dziecka przez swoje funkcjonowanie ma zły wpływ na kształtowanie hierarchii wartości u dziecka i nie daje motywacji dziecku do nauki. W dniu 18 października 2017 roku złożyła do tutejszego Sądu akt oskarżenia w sprawie z oskarżenia prywatnego przeciwko ojcu małoletniej D. Ś. o naruszenie jej czynności ciała poniżej 7 dni do których miało dojść w dniu 19 lutego 2017 roku w mieszkaniu P. D., tj. popełnienia czynu z art. 157 § 2 Kodeksu Karnego. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IV K 958/17 i nie odbyła się jeszcze rozprawa w ww. sprawie. Chciałaby, żeby jej córka mieszkała u niej i miała wyznaczone kontakty z ojcem. (e-protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku oraz z dnia 9 stycznia 2018 roku zeznania P. D., k. 26 kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa, k. 27 zaświadczenie, k. 29-31 sprawozdanie kuratora zawodowego, k. 67-73 opinia psychologiczna, k. 4 akt o sygn. IV K 958/17 prywatny akt oskarżenia)

Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ujawnionych dokumentów. Sąd nie miał wątpliwości co do ich autentyczności, jak również wnioskodawca i uczestniczka postępowania i jej pełnomocnicy nie kwestionowali ich mocy dowodowej.

Stan faktyczny ustalono również w oparciu o zeznania wnioskodawcy i uczestniczki postępowania. W ocenie Sądu ich zeznania były logiczne oraz zasadniczo spójne i różnią się jedynie pod względem subiektywnych odczuć każdego z nich, w odniesieniu do konkretnych zachowań oraz indywidualnych interpretacji intencji nimi kierujących (szczególnie w zakresie przedstawionej przez nich oceny predyspozycji wychowawczych drugiego z rodziców). Ich zeznania znalazły ponadto odzwierciedlenie w treści dokumentów wymienionych w treści uzasadnienia.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął pod uwagę zeznania świadka I. K. – koleżanki P. D., świadka M. D. – obecnego męża P. D. oraz M. W. – ojca P. D.. Oceniając zeznania świadków I. K. i M. W. Sąd wziął pod uwagę okoliczność, że świadkowie ci mieszkają na stałe poza W. i od rozstania rodziców małoletniej utrzymują w zasadzie jedynie kontakt z P. D., w związku z czym informacje na temat przedstawionych przez nią okoliczności czerpali przede wszystkim na podstawie informacji uzyskanych od P. D..

Sąd wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie oparł się również na fachowej opinii biegłego psychologa D. K. (k. 67-73), która została sporządzona na podstawie akt niniejszej sprawy, testów psychologicznych oraz badania psychologicznego. Powyższa opinia była w ocenie Sądu pełna, logiczna i przekonująca. Biegła, która sporządziła opinię jest osobą obcą dla wnioskodawcy i uczestniczki, a zatem nie miała żadnego interesu, aby przedstawiać rodziców małoletniej w niewłaściwym świetle.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął pod uwagę również informacje uzyskane podczas wysłuchania poza salą sądową małoletniej J. Ś. (k. 76-78). W ocenie Sądu relacja przedstawiona przez małoletnią J. Ś. (lat 14) była

bardzo dojrzała i logiczna. Małoletnia w sposób bardzo rozsądny przedstawiła swoją relację z obojgiem rodziców i wyjaśniła z którym z rodziców i dlaczego chce na stałe mieszkać.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Artykuł 92 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego stanowi, iż dziecko do pełnoletniości pozostaje pod władzą rodzicielską. Władza rodzicielska obejmuje w szczególności obowiązek i prawo rodziców do wykonywania pieczy nad osobą i majątkiem dziecka oraz do wychowania dziecka, z poszanowaniem jego godności i praw (art. 95 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego). Zgodnie z art. 95 § 3 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego władza rodzicielska powinna być wykonywana tak, jak tego wymaga dobro dziecka i interes społeczny. Poprzez dobro dziecka należy rozumieć zapewnienie dziecku wszystkich tych wartości, które są konieczne do jego prawidłowego rozwoju fizycznego i duchowego, o czym stanowi art. 96 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Przy ocenie dobra dziecka nie można pomijać ani uwarunkowań obiektywnych (takich jak: wiek dziecka, jego płeć, cechy charakterologiczne rodziców, stosunek rodziców do siebie, do dziecka oraz do krewnych rodzica), ani subiektywnych (wrażliwości dziecka, wzajemnych relacji oraz więzi rodziców i dzieci, poczucia bezpieczeństwa dziecka). Właściwie rozumiane dobro dziecka wymaga starań o zapewnienie dziecku zdrowia fizycznego i psychicznego, polegających na właściwym ukształtowaniu jego charakteru i przygotowaniu do życia społecznego.

Zgodnie z art. 97 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom, każde z nich jest obowiązane i uprawnione do jej wykonywania. Jednakże o istotnych sprawach dziecka rodzice rozstrzygają wspólnie, a w braku takiego porozumienia między nimi rozstrzyga sąd opiekuńczy. Kodeks cywilny natomiast stanowi w art. 26, iż miejscem zamieszkania dziecka pozostającego pod władzą rodzicielską jest miejsce zamieszkania rodziców albo tego z rodziców któremu wyłącznie przysługuje władza rodzicielska lub któremu zostało powierzone wykonywanie władzy rodzicielskiej. Jeżeli władza rodzicielska przysługuje na równi obojgu rodzicom mającym osobne miejsce zamieszkania, miejsce zamieszkania dziecka jest u tego z rodziców u którego dziecko stale przebywa. Jeżeli dziecko nie przebywa stale u żadnego z rodziców, jego miejsce zamieszkania określa sąd opiekuńczy (§ 2). Można mieć tylko jedno miejsce zamieszkania (art. 28 Kodeksu cywilnego).

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu rodziców małoletniej J. Ś. jest przede wszystkim kwestia pod opieką którego z rodziców ma przebywać i mieszkać małoletnia J.. Spór występujący pomiędzy rodzicami dotyczył również kwestii stosowanych przez nich metod wychowawczych.

W ocenie Sądu Rejonowego pomimo wskazywanych przez matkę małoletniej zbyt liberalnych metod wychowawczych, które według niej stosuje jej były mąż w stosunku do ich małoletniej córki, przejawiających się tym, że małoletnia spędza za dużo czasu poza domem ze swoimi znajomymi i za mało czasu poświęca obecnie na naukę, Sąd nie znalazł większych zastrzeżeń co do metod wychowawczych stosowanych przez D. Ś. w stosunku do małoletniej córki J. Ś.. Z relacji przedstawionej przez ojca małoletniej, która znalazła potwierdzenie w sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania opinii psychologicznej (k. 67-73) oraz sprawozdania kuratora zawodowego (k. 29-31) D. Ś. posiada odpowiednie predyspozycje wychowawcze oraz warunki mieszkaniowe, aby właściwie zajmować się swoją małoletnią córką. Ponadto pomimo tego, że małoletnia mieszka od dłuższego czasu wyłącznie ze swoim ojcem, posiada ona bardzo częsty kontakt ze swoją matką i bardzo dużo czasu spędza w jej mieszkaniu. Ponadto wbrew twierdzeniom matki dziecka po zamieszkaniu z wnioskodawcą pogorszeniu uległy jedynie uzyskiwane przez małoletnią wyniki z matematyki. Sąd zwrócił uwagę na wskazywaną przez oboje uczestników postępowania okoliczność, że to matka małoletniej dotąd pomagała dziecku przy nauce matematyki, gdyż posiada ona do tego lepsze predyspozycje. Jednakże zwrócić należało przy tym uwagę, że oboje rodzice małoletniej (w tym również jej ojciec) wspólnie zadeklarowali, że są w stanie zapewnić dziecku korepetycje z matematyki, jeśli zajdzie taka potrzeba.

W ocenie Sądu należało również zwrócić uwagę, że małoletnia ma już czternaście lat i znajduje się w wieku dojrzenia, w którym dzieci często buntują się przeciwko swoim rodzicom i stosowanym przez nich metodom wychowawczym oraz zasadom panującym w szkole, przez co również zdarza się, że osiągają gorsze wyniki w nauce czy też spotykają się bez wiedzy rodziców ze znajomymi oraz nie zawsze informują o wszystkich istotnych sytuacjach

swoich rodziców, a także zachowują się nierozsądnie. Dlatego w przypadku dziecka w tym wieku szczególnie istotne jest, aby oboje rodzice, którzy nie mieszkają ze sobą, wypracowali ze sobą wspólny model wychowawczy i wspólnie uzgadniali istotne kwestie związane z ich małoletnią córką, np. sposób, w jaki ich małoletnia córka spędzi sylwestra. Dlatego też matkę małoletniej nie powinna dziwić sytuacja, że przed okresem dojrzewania jej małoletnia córka zachowywała się spokojniej, a teraz zaczyna sprawiać drobne problemy wychowawcze, bowiem takie sytuacje się zdarzają. Z tego też względu rodzice małoletniej powinni znaleźć wspólny model komunikacji z dzieckiem oraz mieć więcej zaufania do siebie nawzajem, gdyż obojgu rodzicom zależy na dobru ich małoletniego dziecka, aby ich córka mogła czuć, że jest kochana przez oboje rodziców i czuć, że może na ich oboje liczyć, gdy zajdzie taka potrzeba. Małoletnia musi czuć, że w sytuacjach dla niej trudnych, gdy popełni błąd, będzie mogła porozmawiać z rodzicami i liczyć na ich pomoc i zrozumienie.

Sąd opiekuńczy orzekający o miejscu zamieszkania dziecka musi mieć na względzie przede wszystkim dobro dziecka. Niepożądane jest uwzględnianie dobra rodziców, czy jednego z nich, kosztem małoletniego. Powyższa zasada dobra dziecka musi również uwzględniać wolę dziecka, zwłaszcza w sytuacji, gdy dziecko osiągnęło wiek, który umożliwia wzięcie pod uwagę jego opinii. Realizację powyższej dyrektywy stanowi przepis art. 576 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z tym przepisem Sąd w sprawach dotyczących osoby lub majątku dziecka wysłucha je, jeżeli jego rozwój umysłowy, stan zdrowia i stopień dojrzałości na to pozwala, uwzględniając w miarę możliwości jego rozsądne życzenia. Wysłuchanie odbywa się poza salą posiedzeń sądowych. Oczywiście wyrażona przez dziecko opinia nie jest wiążąca dla Sądu i Sąd wydając rozstrzygnięcie w sprawie winien wziąć pod uwagę pozostały zebrany materiał dowodowy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd nie mógł pominąć okoliczności, że małoletnia J. Ś. osiągnęła czternasty rok życia, tj. zgodnie z art. 13 Kodeksu cywilnego uzyskała ograniczoną zdolność do czynności prawnych. Osiągnięcie przez małoletnią trzynastego roku życia sprawia, że w pewnym zakresie uzyskała ona możliwość decydowania o swojej sytuacji. Tym bardziej więc powinna ona mieć możliwość wypowiedzenia się na temat tego, z którym z rodziców chciałaby na stałe mieszkać. Z wypowiedzi małoletniej, które złożyła ona podczas wysłuchania wynika, że chciałaby mieszkać na stałe z ojcem, gdyż w jego towarzystwie dobrze się czuje, może z nim o wszystkim porozmawiać, jest dla niej wsparciem. Z wypowiedzi małoletniej wynika również, że posiada ona ogromną potrzebę kontaktu z matką. Jednakże jak wynika z wypowiedzi małoletniej jej matka P. D. jest pochłonięta pracą zawodową i jej obecnym mężem oraz jego synem, z którym małoletnia nie posiada najlepszego kontaktu. Dlatego też przebywając w domu swojej matki J. Ś. czuje, że jej matka nie spędza z nią tyle czasu ile ona sama potrzebuje, w przeciwieństwie do sytuacji, gdy mieszka ona u ojca, który zdaniem małoletniej zawsze znajduje dla niej czas. Zdaniem małoletniej obecny model opieki rodziców nad nią jej odpowiada i chciałaby mieszkać z ojcem. Sąd uznał wskazania małoletniej dotyczące jej relacji z obojgiem rodziców i wskazania dłaczego pragnie mieszkać z ojcem, za rozsądne i logiczne. Dlatego też uznać należało, że w przypadku wydania rozstrzygnięcia przez Sąd i ustalenia, że małoletnia ma zamieszkać z matką, powyższa zmiana zostałaby narzucona małoletniej przez Sąd, co nie byłoby zgodne z wolą czternastoletniego dziecka. Nadto byłoby to sprzeczne z zasadami „Porozumienia bez przemocy” które zakładają, iż można znaleźć takie rozwiązanie każdego problemu, które zaspokoi potrzeby każdej ze stron konfliktu bez narzucania rozwiązań siłowych. Zmuszanie nastolatki do mieszkania z matką, z którą nie chce mieszkać, byłoby zdaniem Sądu Rejonowego działaniem pozbawionym sensu i oznaczało by brak poszanowania potrzeb dziecka w celu zaspokojenia ambicji i potrzeb matki. J. potrzebuje więcej czasu i uczuć matki skierowanych wyłącznie do niej samej, nie zaś życia z obecnym mężem matki i obecną rodziną matki, ponieważ J. czuje się bardziej związana ze swoim ojcem niż z kolejnym mężem matki – co należy uznać za normalne. Bez jej woli nie da się jej włączyć w nową rodzinę jej matki.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji postanowienia i postanowił zmienić pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4.11.2016r. w sprawie o rozwód sygn. akt VI C 2433/16 w ten sposób, że ustalił, że od dnia 03 lipca 2017 r. miejscem zamieszkania małoletniej J. Ś. ur.(...) jest miejsce zamieszkania ojca D. Ś..

W pkt 2 sentencji postanowienia Sąd postanowił przyznać wynagrodzenie biegłej psycholog D. K. w kwocie 420,94 zł za przeprowadzenie badania i wydanie opinii psychologicznej, które to wynagrodzenie nakazano wypłacić tymczasowo ze Skarbu Państwa kasa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie.

Zgodnie z art. 288 w zw. z art. 13 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, biegły może żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i za wykonaną pracę. W myśl art. 89 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1025 t.j.), wysokość wynagrodzenia określa się uwzględniając kwalifikacje biegłego, nakład pracy oraz czas poświęcony na sporządzenie opinii, a w miarę potrzeby także pokrycie wydatków niezbędnych do wykonywania zleconej pracy. Szczegółowe zasady obliczenia należności biegłych zawiera Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 518). Stosownie do § 2 wyżej wskazanego Rozporządzenia, stawka wynagrodzenia biegłych powołanych przez sąd za każdą rozpoczętą godzinę pracy, zwana dalej „stawką”, wynosi – w zależności od stopnia złożoności problemu będącego przedmiotem opinii oraz warunków, w jakich opracowano opinię – od 1,28% do 1,81% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa, zwanej dalej „kwotą bazową”. Z przepisu art. 9 ust. 1 pkt. 2 lit. a) ustawy budżetowej na rok 2017 (Dz.U.2017.108) wynika, iż wysokość kwoty bazowej dla powyżej wymienionych osób wynosi 1.789,42 zł. Wobec powyższego stawka wynagrodzenia zawiera się w przedziale 22,90 zł – 32,39 zł.

Biegła psycholog D. K. powołana przez Sąd do wydania opinii postanowieniem z dnia 26 października 2017 roku wskazała kwotę 32,38 zł jako stawkę rozliczeniową za godzinę pracy. Przyjęta stawka mieści się w ustalonych przez prawo granicach. Z tego względu Sąd przyjął zaproponowaną stawkę i uczynił ją podstawą do obliczenia wynagrodzenia biegłego. W ocenie Sądu czynności podjęte przez biegłą były niezbędne do prawidłowego opracowania opinii, a poświęcony czas uzasadniony z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego. W niniejszej sprawie biegła kompleksowo odpowiedziała na pytanie sądu, dokładnie tłumacząc tok własnego rozumowania. Opinia została sporządzona z uwzględnieniem zarówno rodzaju sprawy i zakresu materiału dowodowego, będącego przedmiotem opinii, jak również pracochłonności poszczególnych czynności, dziedzinę wiedzy specjalistycznej wymaganej od biegłej i jej kwalifikacje dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 1981 roku, I KZ 183/81, Legalis nr 22749). Przedmiotowa opinia odpowiada stawianym jej wymogom formalnym, w szczególności zawiera część wstępną, opisową, wnioski końcowe oraz ich uzasadnienie, pozwalające na sprawdzenie logicznego toku rozumowania biegłej. Reasumując, Sąd uwzględnił wniosek biegłej w zakresie przyznania jej wynagrodzenia za wykonaną pracę w wysokości 420,94 zł (13 godzin x 32,38 zł).

Zgodnie z ogólną regułą ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu nieprocesowym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (art. 520 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego). Jak wskazuje doktryna, w postępowaniu nieprocesowym, odmiennie aniżeli w procesie, obowiązuje zasada ponoszenia przez każdego uczestnika tego postępowania wszystkich kosztów, jakie związane są z jego udziałem w konkretnej sprawie. Zasada ta jest konsekwencją różnicy między postępowaniem procesowym a nieprocesowym, która wyraża się w tym, że w postępowaniu nieprocesowym nie występuje zasada dwustronności, co oznacza brak stron procesowych, w miejsce których występują uczestnicy postępowania. W myśl powyższej zasady nie istnieje między uczestnikami postępowania nieprocesowego żaden obowiązek zwrotu kosztów. Z uwagi na powyższe każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane z poszczególnymi czynnościami, których dokonał, koszty związane z jego działaniem oraz koszty związane z czynnościami procesowymi sądu, podjętymi w jego interesie.

W wypadku jednak, gdy uczestnicy postępowania są w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub ich interesy są sprzeczne, to Sąd, w oparciu o dyspozycję art. 520 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. Nadto, gdy interesy uczestników są sprzeczne, Sąd zgodnie z treścią art. 520 § 3 Kodeksu postępowania cywilnego może włożyć na

uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika.

Rozstrzygając o kosztach postępowania związanych z wydaniem opinii przez biegłą psycholog D. K. Sąd kosztami ww. opinii obciążył strony po połowie i nakazał pobrać tytułem pokrycia tych kosztów od D. Ś. i od P. D. kwoty po 210,47 zł na rzecz Skarbu Państwa kasa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy. Wskazać należy, iż na rozprawie sądowej w dniu 26 października 2017 roku pełnomocnik uczestniczki wniósł do tut. Sądu o przeprowadzenie ww. dowodu, a wnioskodawca również nie zgłaszał sprzeciwu, aby ww. dowód powołać.

W oparciu o przepis art. 520 § 1 k.p.c., w pozostałym zakresie należało pozostawić wnioskodawcę i uczestniczkę postępowania przy poniesionych kosztach postępowania (o czym orzeczono w pkt 4 sentencji postanowienia)

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.